

opusdei.org

Az „Egy csata a szegények lelkéért” átdolgozott változata, amely a Catholic Herald 2003. szeptember 5-i számában jelent meg

Amikor Camillo atya megérkezett San Gregorio piszkos falujába, első vasárnapi szentmiséjén új templomának lyukas teteje és maroknyi idős hölgy fogadta.

2006.05.04.

*Egy az önkéntesek által készített
latrina*

San Gregorio, Diriambától - amely a fővárostól, Managuától még egy órányi helyezkedik el - poros utakon fél óra alatt közelíthető meg, 1400 lelket számlál, 30%-uk katolikus.

Nicaraguára azonban nem jellemző ez az arány. A közép-amerikai ország lakossága főleg buzgó katolikusokból áll. Ez a tény az Eucharisztia irányában mutatott áhítatnak és Miasszonyunk iránt érzett szeretetüknek köszönhető.

Csütörtökönként az ország minden egyes plébániáján szentségimádást tartanak, és a katolikusok büszkén ismételtetik a „Nicaragua de Maria, Maria de Nicaragua”, vagyis

„Nicaragua Máriáé, Mária
Nicaraguáé” nemzeti szólamot.

*Mélyre ásva. A munkacsapat egy
tagja a latrnia aljára.*

A Kommunisták Sandinista
kormányzat által folytatott több évig
tartó egyházüldözés, katolikus
teológusok egészségtelen
próbálkozásai a felszabadító
teológiával, és mindezek felett
néhány más keresztény szervezet
szorgalmas munkája mind
hozzájárultak a kezdetleges
oktatással hiányosan képzett
katolikus népesség fogyatkozásához.
Különösen a falusi területeken, ahol
a papok csekély létszáma miatt
ritkán mutattak be misét (amíg
Camillo atya meg nem érkezett, San
Gregorio lakosai örülhettek, ha
havonta részt vehettek a
szentmisén), a következő bibliai
idézet beigazolódni látszott:

„Megverem a pásztort, és szétszélednek a nyáj juhai.”

Az előbb említett csoportosulások közül néhány nem táplált igazi kapcsolatot az ősi, hagyományos kereszténységgel, rosszul meghatározott tanaik és szervezeti felépítésük inkább ködös vallásos érzelmeken, mint intellektuális szigoron alapultak. A San Gregorio-i templommal szemben álló épület „élő” példa erre, amelynek neve „Nicaragua Új Apostoli Temploma” önmagában harsogó ellenmondás, amelyet követői úgy tűnik figyelmen kívül hagytak: ha új, hogy lehetne apostoli. Latin-Amerika püspökei érthető módon aggódnak. A Nicaraguai Katolikus Püspöki Kar idén Missziós Évet hirdetett meg, az országot guadelpai Miasszonyunk oltalmába ajánlva.

Egy év áldozatos munkája és Camillo atya mély hite azonban meghozta a

gyümölcsét. A tetőt megjavították, és a vasárnapi szentmiséken nagy részben tele a templom, a katolikus hívők fokozatosan visszatértek hitük gyakorlásához, és az elszéledtek egy része visszatalált. A fiatal pap minden eszközzel szorgalmasan dolgozott, az idős hölgyeket tevékeny térítőkké képezte, akik apostoli szolgálata a betegek és idősek felkeresése, és a reményt vesztett katolikusok megmentése volt.

Támogatást kapott a fővárostól, fiatal, lelkes, világi misszionáriusok személyében, akik Managuából indulva rendszeresen beutazták a környéket, segítve a lelkigyakorlatok vezetését.

A napi munka csodálata. Az előtérben egy félkész latrina gödre. A háttérben álló viskó a család otthona.

Elkísértem Nicaraguába egy csoport, főleg brit diákokból álló önkéntest, akik egy jótékonyági projektben

vettek részt a faluban. A diákok az Opus Dei prelatúra által támogatott londoni Netherhall House fiúkollégiumból érkeztek. Egyike voltunk azon csoportoknak, akik Európából és Közép-Amerikából azért töltötték ott a nyári hónapokat, hogy különböző építési és egészségügyi projektek által segítsenek a szegény közösségnek.

Ez is része volt egy folyamatban lévő, falvakat érintő, az Opus Dei nicaraguai tagjai által támogatott, fejlesztési kezdeményezésnek, amely az ország egyik legszegényebb részében hivatott javítani az életkörülményeken, és megerősíteni a hitet. Feladatunk számos latrina, és egy óvoda alapjának megépítése volt. A latrinák, bár nem tartoznak az elbűvölő épületek sorába, mégis döntően hozzájárultak a fertőző betegségek terjedésének mérsékléséhez. 3,2 méteres mélységükkel 10 évig elegendők akár

egy népes családnak is. Eközben csapatunkból két fiatal orvos végzett gyermekorvosi kezelést számos fiatal paciensen a közeli Diriamba városában található San José Kórházban, és megpróbálták a szülőket alapvető egészségügyi és higiéniai oktatásban részesíteni.

Az óvoda tartószerkezetének szerelése.

Éppen érkezésünk idején végezték az utolsó munkálatokat egy kosárlabda pályán, amelyet fiatal olaszok építettek. Camillo atya, az Opus Dei alapítója - akinek közbenjárását létfontosságúnak látja a parókia területén végzett mind fizikai mind szellemi munkában - iránt érzett hála kimutatásaként a sportpályát „Szent José Maria Escriva Kosárlabdapályának” nevezte el. Utánunk német diákokat vártak, hogy folytassák a munkát az óvodán.

Miközben a diákok ástak, katolikus és evangélikus családokat látogattam, ezzel is segítve Camillo atyát munkájában. Házról házra jártam, hogy tájékoztassam az embereket a parókián tartandó közelgő lelkigyakorlatról. Több mint száz háztartást látogathattam meg kéthetes ott tartózkodásom alatt.

Nicaragua a Föld északi félgömbjének legszegényebb országa. Bár a városokban kevéssel jobb a helyzet, a vidéki területek, mint San Gregorio, lakói közül csak néhányan, vagy egyáltalán nem rendelkeznek a folyóvízzel, és sokan elektromos áram nélkül maradnak. A mellékutak porosak és kátyúsak, a házak fadarabokból és hullámlemezről készített ingatag viskók, esetleg a legszükségesebb bútorokkal ellátott igen egyszerű kőépítmények. A vidéki gyerekek jó része alultáplált, táplálékuk rizsből, szárazbabból és kukoricából áll. Ebédidőben

gyerekek sereglettek körénk, részint hogy új gringo barátaikkal töltsék az időt, de leginkább azért, hogy megosszuk velük a húst szendvicseinkből.

Őszintén szólva az országban fejetlenség uralkodik. Múlt évben is ott jártam, és úgy tűnik, hogy a helyzet nem változott. Az országra csapást mért a Somonza-diktatúra keserű öröksége, a Sandinista kormányzat, az 1972-es földrengés, a nem rég pusztított Mitch-hurrikán, és a kávé árának világszintű esése által okozott elkeseredettség.

Az új politikai helyzet alapján demokratikus, azonban, mint ahogy a Püspöki Konferencia egy ott létem alatt nyilvánosságra hozott komor üzenetében rámutatott, a demokrácia gyenge, az ország az „intézményes nyugtalanság” állapotában tengődik a politikai erők

közt fennálló folyamatos feszültségnek köszönhetően.

Ez egy cseppet sem homályos utalás az ország kormánypártjában fellépett megosztottságra, amelynek legfőbb oka a jelenlegi Bolaños elnök által tett azon erőfeszítéseknek köszönhető, amellyel elődjét és régi kollegáját, Arnoldo Alemánt dollármilliók USA illetőségű magánszámlára történő kivonásával vádolta. Ez eltéríteni látszott az elnököt választási ígéreteitől, amelyben új munkahelyek létesítéséről biztosította a lakosságot. Az általam látogatott családok nagy részében, azonban olyan férfiakkal találkoztam, akik munka nélkül maradtak, vagy vidéken tengődtek gyűjtögetve, hogy ételt kerítsenek családjuk asztalára.

A sok viszontagság ellenére, vagy talán éppen azért, a nicaraguaiak rendkívül mélyen hisznek,

bármilyen felekezetűek is. Nagyon ritkán talál az ember buszt, ahol nem szerepel a Szent Szív, az Isteni Gyermek, a Miasszonyunk képe, vagy bármilyen vallásos felirat.

Képzeljünk el egy buszt itthon, amelyet a következő bibliai idézettel festettek tele: „Az Úr nékem pásztorom, ínséget nem kell látnom.” Nicaraguában a világ legtermészetesebb jelensége, hogy a cipőjavító bódén a következő felirat látható: „Isten a Szeretet”.

Rendkívül nagylelkű emberek, Istennel is. Meglepődéssel tapasztaltam, hogy San Gregorio, szegénysége ellenére, az ornátus jobb minőségű volt, mint amilyennel általában Nagy Britanniában találkoztam. Ezt a jelenséget más szegény latin-amerikai országokban is megfigyeltem. Ez talán azt is mutatja, hogy a mi rosszabb minőségű ornátusaink egy hamisan értelmezett szegénység eredményei.

Mindezen túl a nicaraguai derűs és rugalmas nép, boldogabbnak tűnnek, mint egy átlagos brit. Talán hitük eredményezi, és az a tény, hogy a család, minden külső fenyegetettség ellenére erős intézménye marad Nicaraguának. Nem voltak Game-Boy-ok vagy videó játékok, ezért a gyerekek megtanultak játszani. Az emberek hihetetlenül hálásak voltak nekünk, hogy eljöttünk segíteni, és csillogott a remény arcukon.

A demokrácia törékeny, de létezik. Az egyházat elismerik, és hallgatnak rá, a papi hivatások száma nő, a katolikusok újra gyakorolják hitüket. San Gregorio templomával szemben „Nicaragua Új Apostoli Temploma” manapság alig használatos. Annak pásztorja néha ott találkozik családjával, Camillo atya lehetséges leendő közösségi házként tekint az épületre.

A következő évi Nicaragua projektről friss információkat az alábbi webcímen talál.

The Catholic Herald

pdf | document generated automatically from <https://opusdei.org/hu-hu/article/az-egy-csata-a-szegenyek-lelkeert-atdolgozott-valtozata-amely-a-catholic-herald-2003-szeptember-5-i-szamaban-jelent-meg/> (2026.04.13.)